Ч. 83 (13.322). Львів, понеділок 3. квітня 1933. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“, Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

На славу комінтерну.

З приводу нарад Екзекутиви II. Інтернаціоналу.

Львів, 1. квітня 1933 р.

Вже два тижні тому радила у Ціріху Екзекутива II. Соціялістичного Інтернаціоналу. Були часи, коли наради тої міжнародньої організації соціялдемократичних партій ріжних держав і народів Европи мали значіння великої політичної події і добували собі розголос у пресі цілого світа. Але це було у 90. рр. минулого століття, коли остання війна доказала банкроцтво солідарности соціялістичних партій, членів II. Інтернаціоналу, — нелегкими вже були післявоєнні спроби реактивувати ту інституцію та реституувати її престіж. І тому конґреси II. Інтернаціоналу в 1919 р. та в 20-их роках не находили вже того відгуку, що раньше. А всеж, факт приналежности до II. Інтернаціоналу політичних партій, яких лідери були або впливовими політиками, або навіть чільними державними діячами в европейських великодержавах, цей факт казав з II. Інтернаціоналом рахуватися і до його напрямних прислухуватися. Причинялася до того гостра кампанія російських комуністів проти західних „соціялзрадників“, а загальна опінія бачила в II. Інтернаціоналі будь-що-будь оборонця загрожених позитивних вартостей европейської демократії.

Але і ті часи минулися. Соціялдемократичні партії банкротували в одному краю за другим, виявляли одна за другою свою ідеольоґічну пустоту, тактичне митарство та орґанізаційну безвартність. Траґедією европейських соціял-демократичних партій ставала їхня безхребетність, яка найяскравіше проявлялася на терені боротьби західної культури і цивілізації і боротьби поневолених народів европейського Сходу з диктатурою російського комунізму. Суперництво за пальму першенства щодо „чистоти“ інтерпретації марксизму, яке в 60-их і 70-их рр. мин. століття велося в рамцях палких дебат на конґресах I. Інтернаціоналу у Женеві, Льованні, Брюселі, Базилеї чи в Газі, та в цілому ряді конґресів II. Інтернаціоналу від першого париського конґресу до останнього передвоєнного у Базилеї, всі ті теоретичні спори перенеслися у післявоєнних роках на ґрунт завзятої чисто практичної боротьби за впливи в масах. І ось, через острах за упадок цих впливів, европейська соціял-демократія трималася тактики лицитації гасел і обіцянок, а в наслідку — щораз більше тратила морально й орґанізаційно у користь комуністів. Кволість соціял-демократії Італії булаб безумовно довела до комуністичного перевороту, якщо не перейнялиб ініціятиву боротьби з комуністичною анархією фашисти. Побіда фашизму доказала перед цілим світом безрадність і безсилля італійських соціялістів, які опинилися у хвості комуністів.

Подібне явище бачили ми в Англії: коли чільні проводирі англійського соціял-демократичного руху пішли на співпрацю з лібералами й консерватистами, творючи спільний національний фронт, конгрес лейбуристів викинув тих діячів — в імя доктрини та зі страху, під натиском зліва. Однак найяскравіше кокетування комуністів з усіми його лиховісними наслідками проявилося у Німеччині. І ось останні тижні довели до захоплення влади в Німеччині Гітлером та до розгрому комуністів і розвалу соціялістів. Лідер ППС п. Недзялковський заявляє просто, що „побіда гітлеризму є більша і поважніша, ніж думали про це в Европі ще десять днів тому“ і що вона полягає на тому, що „не треба ждати в найближчій будуччині ніякого зорганізованого спротиву з чиєїнебудь сторони...“ („Роботнік“ з 24. березня). „Соціял-демократія (читаємо там) не є розторощена, але є важко побита організаційно і спаралізована...“

П. Недзялковський не додає, що найбільша програна німецької соціял-демократичної партії, найсильнішої соціялістичної партії Европи, є наслідком саме її нерішучости в поборюванні комунізму, її залицянок до „спільного пролетарського фронту“ та її вічної туги за реалізацією доктрин, які довели на сході Европи до найжахливішого експерименту всіх часів.

Німецька соціял-демократія творила наче хребетний стовп II. Інтернаціоналу. Ославлена минулорічна оферта тої орґанізації під адресою комуністів до „спільного фронту“ була передовсім ділом німецьких соціялістів. Але вони видно ще не дійшли до свідомости джерела свого упадку. Правда, у згаданих на вступі нарадах Екзекутиви зперед 2-ох тижнів вони участи не взяли — мабуть зі страху. Правдою є теж, що коли нинішній лідер німецької соціял-демократії Отто Вельс прочитав у париській пресі текст відозви й резолюцій, прийнятих Екзекутивою, мерщій оголосив свій виступ з Екзекутиви — — мабуть теж зі страху, який дипльоматично називається „тактичним мотивом“. А проте дух німецьких соціялістів панує ще далі у II. Інтернаціоналі і він то казав його Екзекутиві прийняти такі резолюції, які саме вона прийняла.

А з тих резолюцій найважнішою і найбільш змістовною є пригадка, що в лютому мин. року II. Інтернаціонал запропонував III. Інтернаціоналові зорґанізувати „солідарну акцію“ проти світового фашизму, *„Соціялістичний інтернаціонал підтримує дальше свої пропозиції*, однак поручає всім соціялістичним партіям поодиноких країв не навязувати окремих переговорів з комуністичними партіями“ (видно, таке „навязання“ уже траплялося.) Дальше Екзекутива II. Інтернаціоналу оголошує пламенні протести проти гітлерівського режиму і переслідування жидів у Німеччині (цікаво би знати, скільки жидів брало участь у тому засіданню Екзекутиви), цинічно покликуючися на те, наче би Інтернаціонал „завсіди боровся в імя гасел свободи і права самовизначення народів“. Як погодити „солідарний фронт“ з московськими комуністами з „боротьбою“ в імя гасел свободи і самовизначення народів — цього не можемо доглупатись. Не маємо теж перед собою повного тексту тих останніх славетніх резолюцій і тому не знаємо, чи оборона гасел свободи і самовизначення народів обмежилась у них лише до оборони німецьких жидів. Але сумніваємося, чи на що інше було там ще місце...

Ясна річ, що становище польських соціялістів та українських радикалів, які належать до II. Інтернаціоналу, не дуже завидне: „солідарний фронт“ соціялістів з комуністами на польському й українському терені, це таки штука неабияка! Тому й польська та наша радикальна преса про ці речі мовчить, гейби їх не було. Це вдається тим легше, що нарадами II. Інтернаціоналу, їх покликами й резолюціями взагалі нині у світі вже не цікавляться. Тільки замісць давньої думки про демократизм і свободолюбність тої орґанізації, закріплюється у світовій опінії думка про II. Інтернаціонал, як про прислужницьку прибудову комінтерну. А праця, що йде на славу московських і жидівських комуністів, нікого у світі не захоплює і нікого не цікавить.

За океаном.

Поминки по Садовськім.

Дня 10. березня відбулася в Українськім Домі у Нюйорку жалібна маніфестація в честь недавно померщого корифея українського театру Миколи Садовського. Прибула досить численна публика, хоч не було великого розголосу.

Першу промову, яка піднесла дуже настрій присутніх, виголосив д-р Л. Мишуґа, віддаючи честь покійному як виховникові нації і характерів при помочі театральних вистав. Прегарне враження зробив наборзі згуртований хор під особистою управою Олександра Кошиця. Хор відспівав деякі ірмоси церковно-словянською мовою з парастасу, а на самому початку співу і при кінцевому зворушливому „Вічная память“ публика встала.

Після співу виголосив Кошиць довшу промову, в якій змалював Садовського як артиста-педаґоґа, що виховав великий гурт інших українських артистів. Арт. М. Карлаш представив Садовського як людину, а ред. Кедровський говорив про значіння українського театру на В. Україні за царських часів. Переведено збірку на покриття коштів улаштування цієї академії, а кільканацять долярів, що залишилися, рішено вжити на допомогу для українських артистів в Европі.

Перед закінченням привітав зібраних ґен. Г. Сікевич, який прибув саме до Ню-Йорку з відчитом.

Програми дальших трьох Шевченківських радіоконцертів у Ню-Йорку.

В неділю 12. III. квартет п-і Гребінецької відспівав у нюйорськім радіо композицію Богдана Вахнянина до слів Шевченка з „Невольника“, сольо басове п. Гребинецький, а дует (сопран і тенор) п. Гребинецька і п. Великанів. Крім того квартет відспівав Лисенка „Пісня Кобзаря“ з „Гайдамаків“. П. Гребинецький відспівав барітонове сольо „У гаю, гаю“ Шевченка-Лисенка. Наш молодий адвокат з Нюарку, Н. Д., п. Степан Шумейко, виголосив короткий відчит по англійськи про Шевченка.

В неділю 19. м. м. Шевченкова програма у нюйорськім радіо складалася з кантати Лисенка до поеми Шевченка „Іван Гус“, з квартету Д. Роздольського до слів думки Шевченка „Сонце заходить“ і з соля тенорового (п. Великанів) до слів Шевченка: „Кохайтеся чорнобриві“ з „Катерини“ Аркаса. Коротку промову по англійськи сказала чешка п-і Шарка Горбкова на тему „Чеське й українське відродження“.

В неділю 26. березня в Шевченкову програму увійдуть: композиції Лисенка до слів Самійленка „Умер поет“; сольо басове виконає п. Гребинецький. П-і Гребинецька відспіває композицію Лисенка до слів Шевченка „Садок вишневий коло хати“. А спеціяльно для цієї нагоди складений октет п-і Гребинецької заспіває „Заповіт“ Шевченка в композиції Вербицького.

—о—

Перевірювання надужить при шкільному плебісциті.

Доходять до нас відомости, що в деяких випадках, порушених прилюдно в пресі, шкільні чинники на місцях перевірюють справи надужить і зловживань при переводженні чи провірюванні шкільних плебісцитів. Прохаємо інформувати Правну Оборону й українську пресу про те, як переводять таку перевірку: чи для ствердження стійности прилюдно піднесених закидів кличуть інтересованих батьків і свідків, чи обмежуються тільки до заяв осіб, проти яких саме були підношені дотичні закиди як управителів шкіл, учителів, поліцаїв і т. п. чи і як впливають на хід такої перевірки та її вислід.

При цій нагоді прохаємо пп. інформаторів совісно перевірювати як самі закиди зловживань і надужить при шкільних плебісцитах та їх провірках, — так також при їхньому перевірюванні шкільною владою. На кожну обставину подавати, де, коли і як це було, імена осіб і свідків. Взагалі тільки неоспоримо вірні факти подавати до прилюдного відома у пресі та до Правної Оборони при Головній Управі Рідної Школи у Львові, Ринок ч. 10.

Правна Оборона
пи Головній Управі Рідної Школи.

Центральна Европа і Ліга Націй.

Столиця Бельгії від довшого часу є містом трибуною вільного вислову думок ріжних дипльоматів, політиків та економістів світової слави. Недавно відбувся тут відчит бувш. італійського міністра графа Сфорци, англійського міністра Вікгама Стеда, в цього місяця з цієї трибуни ми почули думки чеського міністра в Бельгії п. Вл. Славіка на тему: „Центральна Европа і Ліга Націй". Наводжу їх як можна точно, бо вони у дечому є думками чеського уряду і можна сказати загальною чеською опінією. П. Славік почав з часу істнування Австро-Угор. держави, коли малі нації горнулись коло цієї держави, добачуючи в ній протектора проти турецької небезпеки. Згодом ця небезпека минула. Австрійська держава занялась своїми специфічними інтересами, роблючи час від часу великі помилки, які робили шкоду одній чи другій підлеглій нації. Коли ця держава впала, доля підлеглих націй була в їх руках. При всьому баженні встановити точні границі навіть людьми не заінтересованими, не вдалось і велика скількість німців залишилась у Чехії, мадярів у Югославії та в Чехії, а чехів у Мадярщині. Таким чином повстало питання міжнародного значіння — опіка над національними меншостями. Чеський уряд дуже радий, що цією справою займається Ліга Націй, бо він вірить, що лише через Лігу Націй можливе вирішення цієї справи. Які би зміни територіяльні не були, справу націон. меншин зліквідувати не вдасться. Він не є противником перегляду міжнародніх договорів, але перегляду розумного і обоснованого. Одним із кращих способів вирішення справ національних меншин, а також справ територіяльного характеру для Центральної Европи — це залишити їм самим вирішити цю справу і не втручатись у їх спільні інтереси. Як приклад він наводить справу німецької меншини у Чехії, яка є цілком полагоджена, а також непорозуміння румуно-югославське — тепер цілком зліквідоване. Істнування Ліги Націй для Малої Антанти — це їх власне істнування, це питання життя чи смерти, бо з такими етнографічними границями, які мають ці держави, вони наражені на вічну небезпеку чужої інвазії, від якої може забезпечити лише істнування Ліга Націй. Тому опінія Малої Антанти є проти повстання нових міжнародних чинників, які зможуть підірвати, або зменшити вагу Ліги Націй. У справі розброєння п. Славік заявив, що Чехія і взагалі Мала Антанта лише тоді розброяться, коли істнування цих держав буде забезпечене якимись міжнародними сильними чинниками, а доки цього не буде, то спокій в Европі є можливий лише при сильній мілітарній силі Малої Антанти. До справи директорії великих держав п. Славік поставився цілком негативно. Він вважає цю установу цілком непотрібною, може навіть шкідливою в той час, коли істнує Ліга Націй. Великі держави не можуть знати потреби малих і вирішувати справи світової ваги їх коштом, так як багатий чоловік не знає потреб бідного, так і велика держава не знає потреб і інтересів малої. Кінчаючи свій виклад, він підкреслив, що вони будуть боротись усіма силами, щоби втримати Лігу Націй як світовий авторитетний чинник, не дивлячись на її тимчасові невдачі. Бо нова війна для великих держав буде війною, з якої вони вийдуть обідрані і пошматовані, а для деяких держав це цілковите щезнення з карти Европи. **Ж. Ф.**

Брюселя, 29. III. 1933.

Як господарять москвофіли в Сяноці.

Чому Т-во „Бескид" опинилося на ліцитації?

Нам доводилось уже згадувати в ч. 29. „Діла" з дня 8. лютого 1933 про господарку москвофілів у Сяноці. Тепер вибираємо ще жмінку квіток зі звіту ревізії про господарку в Т-ві „Бескид", яку перевели в днях 15. і 16. січня 1931. в Сяноці директор „Русского Ревізійного Союзу" у Львові пок. Евген Трешневський і голова Надзірної Ради тогож Союзу бл. п. о. Іван Завадовський. Нежданна смерть бл. п. о. І. Завадовського, цього дійсно ідейного москвофільського діяча з хрустальним характером, а далі і смерть дир. Е. Трешневського, які боролись завзято зі зловживаннями недобитків москвофілів по народніх установах у Галичині, спинили трохи ту боротьбу. Наведені факти з їх звіту такі промовисті своїм змістом, що якінебудь коментарі тут зайві.

Ось жмінка квіточок: „При ревізії ствердженно, що Товариство „Бескид" обєднувало ледви 120 членів, з того лише 13 членів сільських кооператив вплатили вписове й уділи (висота уділу 25 зол.); 32 членів вплатило лише частину уділів, а 69 членів не вплатило ні сотика. До того не всі членські заяви виповнено як слід.

До змісту протоколу з загальних зборів Т-ва „Бескид" з дня 15. серпня 1930 р. (що його до речі підписав лише секретар Л. Яворський) додають ревізори ось-такі завваги: а) У протоколі загальних зборів вписано заяву делегата „РРС" Е. Трешневського незгідно з правдою, бо її слід було оформулувати ось-так: дискусія на загальних зборах над змістом звіту з ревізії є критикою діяльности „РРС", а не дискусією над ревізійним звітом; б) Загальні Збори самі повинні були розглянути справу усунення членів дирекції та винести рішення, а не приймати лишень протоколярну ухвалу Надзірної Ради про усунення дирекції; в) *Загальні Збори вибрали до дирекції Т-ва „Бескид" людей, які своєю діяльністю приносять лише шкоду інтересам Т-ва.*

Один з сімох членів Надзірної Ради, п. Р. Юрчакевич зі Самбора, якого прийняли у члени на загальних зборах дня 15. серпня 1930 р., не підписав аж до дня ревізії ні заяви, ні не вплатив вписового та уділу, а проте брав участь у засіданнях Надзірної Ради. Протоколу засідання Надзірної Ради з дня 13. січня 1931 не вписано до книги протоколів. Контрольна комісія аж до дня ревізії не виявляла ніякої діяльности.

Членів дирекції, яку вибрано ще в дні 15. серпня 1930 р., не зголошено до реєстру аж до дня ревізії, крім Теодора Стефанишина, який був уже зареєстрований. Обороти кооператив провірено лише до кінця листопада 1930 р.; за грудень ще підсумовано, а за січень взагалі не вписано ні одного числа до ліквідаційної книги та книг підручних. Книговодство і касу вела службовичка О. Константинська. Цеж недопустиме, бо не було ніякої контролі. А це доказує касова книга, яка не відповідає дійсному станові.

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 3. КВІТНЯ 1933.

М. АНДРУСЯК.

Гетьманський уряд і панахида за Мазепу в Київі 1918 р.

Постанова Синоду Православної Церкви в Польщі дня 17. лютого 1933 р. про дозвіл молитися по церквах за спокій душі бл. п. гетьмана Івана Мазепи, що є вислідом заходів західньо-українського православного громадянства в цьому напрямі, нагадує такі самі заходи придніпрянців у 1918 р. та становище до справи жалібного богослуження за Мазепу тодішньої духовної і світської влади на Україні. На день 10. липня 1918 р. рішило військове товариство „Батьківщина" улаштувати панахиду за Мазепу у Софійському Соборі. Тому звернулося із закликом „До всіх Громадян України" — „хто родився під стріхою, під рідною стріхою, у кого на устах бренить наша мова, кому дорога доля й воля вітчини, кому болить душа від наруги надо всім, що святого для українського почуття, всіх закликаємо Вас прийти до храму св. Софії, навколішках Бога благати в справі прощення тим нерозумним, хто не став поруч з Великим Гетьманом в оборону прав за вільний розвиток, щасливе життя України". („Відродження" К. 1918, чч. 81—83).

Тимчасом уряд гетьмана Скоропадського поставився неґативно до української національної маніфестації, що мала відбутися після панахиди. В 83-ому числі київського „Відродження" читаємо оповістку уряду з датою: „Київ, 9. липня 1918 р." таку: „До відома Правительства дійшло, що деякі українські національні кола впоряджають завтра в Софійськім Соборі панахиду по (!) гетьману (!) Івану (!) Мазепі, при чому є думка по виході із Собору зробити маніфестаційний похід по вулицях. — Вважаючи всякі маніфестації й вуличні походи при теперішніх умовинах дуже небажаними, тому що вони можуть викликати "уличні непорядки й розрухи (!), Правительство визнає потрібним оповістити громадянство, що воно, ставлячись із повним співчуттям до всякого прояву національного почуття, мусить одначе, задля охорони громадського ладу й спокою, заборонити намірену маніфестацію й похід в память гетьмана Мазепи". Для вияснення такого становища уряду, що забороняв українську національну маніфестацію „задля охорони громадського ладу й спокою" слід подати, що в тому самому часі відбувалися в Київі московські чорносотенні маніфестації в честь Романових.

Опис української маніфестації перед Софійським Собором дня 10. липня 1918 р. подав у „Відродженні" (ч. 84.) В. К-ко („Світлої памяти Ів. Мазепи"). Цей опис у кількох місцях сконфіскований; між іншим сконфісковані точки резолюцій Отамановського, ухвалених Всенароднім Українським Вічем біля катедри св. Софії в жалібні 209 роковини, з виїмком перших: „1) Перенести з чужини до своєї столиці останки Петра Дорошенка і Івана Мазепи та Пилипа Орлика, і поховати Івана Мазепу в катедрі св. Софії поруч з домовиною Ярослава Мудрого. 2) Зорганізувати для негайного переведення цього в життя, комітет ліги національної гідности".

Вже ці сконфісковані місця й наведена оповістка гетьманського уряду висвітлюють його становище до святкування роковин полтавської битви. Одначе для докладнішого познайомлення шановних громадян з цим становищем уряду не буде зайвим подати постанову Ради Міністрів у цій справі за „Журналом Ради Міністрів 9-го липня 1918 р.", оповіщенім у харківській „Летописі Революции", (1925, ч. 2, ст. 86—89, стаття М. Р. "О гетмане Мазепе, Лизогубе и именинах Павла Скоропадского").

Засіданням Ради Міністрів проводив Ф. Лизогуб, а брали участь у ньому міністри: М. Чубинський, О. Рогова, А. Ржепецький, В. Любинський, С. Гутнік, Б. Бутенко, В. Зіньковський, Н. Василенко, Ю. Соколовський, Ю. Вагнер, управляючий міністерством закордонних справ Д. Дорошенко, товариш міністра В. Брунст, товариш держ. контрольора Д. Балійський, держ. секретар І. Кістяковський, запрошені на засідання були: А Палтов, Н. Гаврилов і М. Могилянський, секретарював В. Дітятін. Голова Ради Міністрів Лизогуб повідомив кабінет, що товариство „Батьківщина" зверталось до нього з заявою, у котрій зазначає урядові необхідність встановити 10. липня національне свято і в цей день не працювати в урядових установах, а також звертає увагу на необхідність присутности членів уряду на панахиді 10. липня в Софійському Соборі. У звязку з цим Лизогуб ознайомив кабінет з поглядом представника вищої української церковної влади митрополита київського Антонія (москаля) на можливість самої відправи панахиди за гетьмана Мазепу. Митр. Антоній у розмові з гетьманом і головою Ради Міністрів заявив, що з канонічного погляду не можна допустити до панахиди за Мазепу, тому, що над ним було проголошене церковне прокляття. З огляду на це всякий священо-служачий, в якомуб він не був стані, за відправу такої панахиди підлягав церковному судові. При тім додав митрополит, що зва-

Господарку у Т-ві „Бескид“ ілюструє пророчисто урбанізаний білянс за 1930 р. і січень 1931 р., який зладили ревізори.

АКТИВИ Т-ВА „БЕСКИД“:

1) товарові довжники	35.567 зол.
2) товарові довжники за продану крамницю	17.569 „
3) векслеві і скриптові позички (між якими багато чемностевих векслів)	57.015 „
4) недвижимости в білянсі	138.656 „
5) льокації	3.290 „
6) движимости	2.208
Разом	254.305 зол.

ПАСИВИ:

1) кошти торговлі	1.005 зол.
2) банковий кредит	27.845 „
3) адміністрація	2.000 „
4) біжучий рахунок (який обіймає теж чемностеві векслі)	27.986 „
5) вкладки в золотих і долярах	158.777 „
6) відсотки від вкладок	11.214 „
7) гіпотечний довг	40.782 „
8) відсотки від довгу	5.000 „
9) резервовий фонд	12.007 „
10) уділи	7.764 „
Разом	294.380 зол.

Так ось *недобору лише за один рік є понад 40.000 зол.* Звідкіля він такий великий? Погляньмо на рахунок зисків і втрат:

1) рахунок адміністрації недвижимостями і загальний	14.923 зол.
2) рахунок відсотків	15.013 „
3) рахунок товарів	13.299 „
Разом	43.135 зол.

О горе! Страти на товарах та ще й блаватних, які мали принести прибуток, сягають аж понад 13.000 зол. річно.

Переглядаючи протоколи Надзірної Ради, в яких заротована дискусія над справою виплати вкладок, зустрічаємо ось-такий характеристичний зворот: *„По довгій дискусії не ухвалено в цій справі ніякого рішення“*. І тому вкладчики аж дотепер ведуть ще процеси з Т-вом „Бескид“ і наражують його лише на зайві кошти, бо дирекція не підшукала засобів, аби вкладчикам виплатити їх вкладки.

Дирекція викуповувала векслі своїх довжників (як ось вексель на 400 зол. б. кооп. „Карпатія“ і на 1.000 зол. *М. Перелома)*, а векслі своїх вірителів залишала невикупленими. Таку поведінку дирекції годі зрозуміти і вона страшенно пошкодила Т-ву „Бескид“, бо підорвала геть довір'я у вірителів. Уже не згадуємо про те, що така поведінка йде в розріз з купецькою етикою і добрими звичаями.

ПРОДАЖА КРАМНИЦІ.

По війні дирекція Т-ва „Бескид“ поширила свої операції ще й на продажу блаватних товарів. І саме „солідне“ ведення тої крамниці з блаватними товарами довело Т-во „Бескид“ до руїни. Тому при кінці 1930 р. дирекція продала цю крамницю, *але своїм таки двом членам ще й ще дирекції, а саме М. Музичці і Т. Стефанишинові, які дійсно несуть відповідальність за руїну цілого т-ва.* Приглянімося цій „корисній“, як запевняє дирекція, „продажі“ крамниці Т-ва „Бескид“. До продажі допустили ледви двох контрагентів, а саме: Т-во „Ризниця“ в Самборі і двох членів дирекції Т-ва „Бескид“ М. Музичку і Т. Стефанишина, але „Ризницю“ в Самборі, що навіть не подало приблизної ціни купна, зручно відсунули від того купна. Зате в протоколі Надзірної Ради з дня 22. вересня 1930 р. вияснено цей маневр так, що дирекція „Ризниці“ не відповіла на третій лист (хоч, до речі, вислано лише два листи до Самбора, а не три!). Тому на внесок о. В. Вахняниня, пароха в Риманові, продано крамницю з блаватними товарами М. Музичці і Т. Стефанишинові. *Цей внесок приняла Надзірна Рада одноголосно.*

У згаданому вище протоколі подано теж умовини, на яких продано корисно крамницю. Ось вони: На основі інвентаря (написаного олівцем) запас блаватних товарів у склепі у дні 15. жовтня 1930 р., коли то його передано обом покупцям, був на суму 43.924.28 зол.; від тієї квоти відчислено ще 20 проц. зарібку, себто 8.784.84 зол. Щойно від цієї ціни 35.139.44 зол. опущено ще 50 проц. себто 17.569.72 зол. і товари продано лише за 17.569.72 зол.

Одночасно винайемлено льокаль крамниці разом з уладженням обом покупцям за 200 зол. місячно. Вершком цієї корисної трансакції є постанова, що товар передано на основі кавційних векслів, а ціну за товар розложено на двацять рат, платних в однім році. Одночасно оба ревізори устійнили, що запас товарів на основі товарової книги був у дні передачі 15. X. 1930 р. лише на суму 38.657.85 зол. Причини надвишки товарів на 5.226.43 зол. не вдалось устійнити, бо на домагання ревізорів не предложено товарової книжки, кажучи, *„що вона кудись поділась“*. Далі при ревізії не предложено також інвентаря товарів з дня 15. вересня 1930 р., який списано при відході дир. Дмитра Возьного з Т-ва „Бескид“. Дир. Т. Стефанишин вияснив це так: *„ми взаїмно собі довіряли і не списували інвентаря товарів. Зрештою я також був директором, то якже я не маю собі вірити?“* Щойно на настирливе домагання цей інвентар таки відшукали і предложили його під кінець ревізії з поясненням: *„щож іншого випадало нам сказати“* І ось на основі цього інвентаря п. Возьного запас товарів був у дні 15 серпня 1930 р. на суму 49.894.54 зол.

Одночасно виявлено, що цей інвентар теж не зовсім докладний, бо до нього не вписали цілого запасу товару. Та проте порівнання запасу товарів на основі обох інвентарів дає ось-яку картину господарки в Т-ві „Бескид“: товарів за 182.80 зол. Разом 50.077.34 зол. Продано товарів на 49.894.54 зол. До дня продажі крамниці закуплено товарів за 182.80 зол. Разом 50.077.34 зол. Продано товарів за 5.339.30 зол., запасу товарів у дні продажі було на суму 44.738.04 зол. Знову ж вписаний інвентар (олівцем) при передачі товару в дні 15. жовтня 1930 виказує запасу лише на 43.924.28 зол.

З порівнання обох цих інвентарів вилазить недобір на товарі на 813.76 зол. Якщо дочислимо до цього недобору ще незаписаний товар в інвентарі Возьного, тоді квота 813.76 зол. подвоїться.

Товар передано на основі кавційних векслів з підписами рідні обох купуючих, яка, мовляв, давала запоруку, що ціна купна буде сплачена. А ввесь маєток рідні і купуючих складається з декількох кусків землі (біля 6 моргів поля), вартости ок. 1000 ам. дол. і забезпечує ледви половину ціни купна товарів. Крім того тієї претенсії за продану крамницю не забезпечено на гіпотеці.

В протоколі з дня 22. вересня 1930 р. зазначено, що купуючі заплатять чинш за жовтень 200 зол. і першу рату за закуплений товар 1.464.15 зол. Одначе до дня ревізії заплачено ледви 2.734.42 зол. і то на рахунок чиншу за льокаль та рат за товар. А до дня ревізії з рати за товар наросли на квоту 4.392.45 зол. і чотири рати за чинш у квоті 800 зол., себто разом на квоту 5.192.45 зол. Якщо відтягнемо від тієї квоти вплачену суму 2.734.42 зол., залишиться ще квота 2.458.03 зол., якої купуючі не вплатили, хоч речинець платности вже минув. І ось п. Т. Стефанишин виснив ревізорам цю загадку так, що купуючі дали вексель на 1000 зол. банкові „Захист Землі“ у Львові за Т-во „Бескид“ у Сяноці, що виявилось неправдою, бо начальний директор „Захисту Землі“ заявив, що такого векселя взагалі не приняв би.

В чорновику протоколу засідання Надзірної Ради, що відбулося в дні 13. січня 1931, записано: *„чинш за склеп заплачено регулярно“*. Мабуть тоді запевнено членів Надзірної Ради, що рати також правильно вплачуються, бо в тому ж протоколі записано ще й таке: *„то зістало принято, як дуже корисна продажа дому, так само, як продажа мануфактурного склепу після умови“* А тимчасом стверджено, що купуючий залягає до дня ревізії з заплатою не лише рат, але також чиншу на квоту 1.658.03 зол.

Такто дирекція підвела членів Надзірної Ради, що приймає звіт, не провіривши його. В установі, де є почуття відповідальности, де члени дирекції трактують поважно приняті на себе обовязки — нічого подібного не могло би статись.

Тому продажа крамниці була не лише некорисною трансакцією, але ще й принесла втрату для Т-ва, бо: 1-о не було інших купців, які при вільній продажі устійнили б вартість товару і 2-о продано за смішно низьку ціну, хоч раніше ті ж самі купці оферували за цей товар 65 проц. ціни і погоджувались дати табулярне забезпечення. Ця страта полягає в тому, що товар продано без якогобудь забезпечення та ще й на кредит таким людям, що крім довгу за товар винні ще до Т-ва біля 5.000 зол. Ця страта збільшається ще тому, що Т-ву „Бескид“ доводиться платити відсотки за купуючих у квоті 2.540 зол. Крім того двом директорам і службовичці виплачувано місячні платні аж по грудень 1930 р.

Якщо тепер відіймемо обі ці суми від 17.569 зол., залишиться 12.085 зол., за яку то квоту в дійсности віддано товар купуючим.

Далі директори перенесли свої довги на свої дружини, бо статут Т-ва забороняє членам дирекції бути довжниками Т-ва. Але як директори обходили цю постанову статуту, видно з того, що один директор винен кооперативі 1.652 зол., а одночасно його дружина залягає теж з довгом до Т-ва; другий директор перекинув свій довг у квоті 2.638 зол. на свою дружину, а сам залягає ще з квотою 345 зол. за вексель.

Коли згадаємо ще й те, що члени дирекції виставляли рахунки для себе і їх ліквідували в касі Т-ва без попередньої контролі та апробати Надзірної Ради, тоді щойно зрозуміємо, чому Т-во „Бескид“ опинилось над берегом пропасти. Бож хіба дирекція сама не могла приймати й апробувати рахунків одного з директорів. Так господарили теж деякі члени й Надзірної Ради, бо залягали з більшою квотою довгу до Т-ва. Одному з них, Л. Яворському, дирекція стягала 1/5 одномісячної платні на викупно векселя. По виборі нової дирекції в дні 15. серпня 1930 р. Л. Яворський заплатив на покриття свого довгу у квоті 600 зол. лише дрібну квоту 40 зол.

Резюмуючи — пишуть ревізори — констатуємо факт, що інтереси Т-ва ведено несолідно, безпляново, а майно його членів легковажилось, бо: 1) продано крамницю з великою стратою, хоч можна було осягнути кращі умовини; 2) кермуючі органи не цікавились хоч би для порівнання офертами інших покупців у цій справі; 3) купуючі: М. Музичка і Т. Стефанишин, як то заявив Д. Возьний, самі міряли товари в присутности члена Надзірної Ради. Це було недопустиме, бо саме представники Т-ва повинні були зміряти товари і передати їх покупцям, аби вони могли провірити, чи це правильно і згідно з інвентарем; 4) не забезпечено ціни продажі крамниці; 5) передача блаватних товарів відбулась без документів і точного обчислення, потвердженого Надзірною Радою; 6) цеї продажі товарів не записано в книгах; таксамо не записано ні продажі дому ні векселя на 1.000 зол., який купуючі начеб-то вручили на сплату свого довгу; 7) дирекція нарушила статут (§ 29), бо віддала товар на кредит членам дирекції; 8) Надзірна Рада не контролювала діяльности дирекції і дала себе вивести в поле; 9) дирекція і Надзірна Рада не виповнили вказівок і доручень ревізорів. Тому діяльність давнішої і теперішньої дирекції завела Т-во над беріг пропасти.

З тієї причини — кажуть ревізори — обвинувачуємо всі попередні кермуючі органи Т-ва „Бескид“, бо одні започаткували, а другі продовжували далі руїну Т-ва, не маючи настільки відваги, аби боротись за його санацію. І тому нема найменшого сумніву, що лише всі кермуючі органи враз із загальними зборами є виновниками упадку Т-ва. А тому, що члени дирекції не дають запоруки, що поведуть діловодство краще і справи Т-ва покращають, ревізори поставили внесок на засіданні Ради „РРС“ у Львові, в дні 25. січня 1931 р., *аби Т-во „Бескид“ виключити з його членів;* що теж сталося у 1931 р., а не в 1930 р.

На основі цього звіту ревізорів притягнула прокуратура при окружнім суді в Сяноці всіх членів Надзірної Ради і дирекції Т-ва „Бескид“ за нарушення статті 115, точка 3. і 4. кооперативного закону з 1920 р. та доручила перевести розправу проти них городському судові в Сяноці. Лише амнестія з жовтня 1932 р. врятувала членів Надзірної Ради й дирекції від скандалу, бо карне доступовання проти них припинили.

Ліцитацію майна Т-ва „Бескид“ переведе вже небавком коморник при городськім суді в Сяноці.

...жає церковне прокляття, котре лежить на гетьмані Мазепі, несправедливим, й згодився підписати телеграму гетьмана до патріярха в справі скасування цього прокляття. Після відповідного дозволу патріярха всякі перешкоди духовної влади до відправи панахиди відпадуть.

„Обмінявшись по цьому питанню думками, Рада Міністрів одноголосно визнала, що день памяти гетьмана Мазепи, національно-патріотична роля котрого в історії України уявляється дуже спірною, національним святом лічити не можна. З огляду на це, немає ніяких підвалин, (?!) щоби не працювати в цей день в урядових установах. Разом з цим Рада Міністрів не бажаючи стискати (?!) служачих в урядових установах в здійсненні їх релігійних змагань, визнала можливим надати право начальникам відомств визволити служачих, котрі бажають помолитись на панахиді по гетьмані Мазепі 10. липня від праці і дати можливість бути на панахиді, з тим, що по скінченні її всі вони повинні повернутись до виконання своїх службових обовязків. Далі Рада Міністрів постановила, що в сучасний мент ніякі вуличні манифестації ні при яких обставинах не можуть бути допущені. З огляду на це, в випадкові замірів після панахиди 10-го липня зробити манифестацію, вжити всіх заходів до того, щоби не було ніяких нарушень громадянського порядку“.

Цю постанову прийняли 11 голосами проти двох (мабуть Дорошенка і Бутенка).

Вкінці „Рада Міністрів визнала небажаним, щоби хтонебудь з її членів був на панахиді 10-го липня“.

Ось так поставився гетьманський уряд України до памяти українських самостійницьких змагань

Приготування до бойкоту.

БЕРЛІН, 1. IV. ПАТ. Вчора вечором націонал-соціялістичні організації повідомили про відкликання розпорядку, що власники жидівських підприємств мусять виплатити службовцям двомісячну пенсію згори. Рівночасно оголошено повідомлення, що спід бойкоту виняті всі щоденники та заведення публичної ужиточности. Вечором відбулися вуличні пропагандові походи, на яких промовці накликували до карности підчас бойкоту, що має тревати цілий день. Заповіджено теж, що на жидівських підприємствах будуть вивішені плякати з німецьким та англійським написом: „Німці, боронітьоя проти жидівської пропаганди про жорстокости“.

Економічний огляд.

Українська хроніка.

ПІДГОТОВКА „ПРОМИСЛОВОГО БАНКУ“.

Ми вже згадували на цьому місці про „анкетний листок“ Українського Техн. Т-ва дотично Промисл. Банку. Сума уділового капіталу, подана в листку є дуже скромна (10.000 зол.), але це тільки початкове мінімум, так як і початкове мінімум є подане число членів (100). Очевидно, що банк мусітиме добути значно більший уділовий капітал. Крім загальних „анк. листків“ виготовив Ініціятивний комітет при У.Т.Т. окремі „анкетні листки“ для наших промисловців. Їхні відповіді дадуть цінний орієнтаційний матеріял. Можна сподіватися, що адресати як одної так і другої категорії „анкетних листків“ не залишать їх без відповіді, звaживши велике громадське значіння акції, яку взяла в свої руки організація інжинірів. Можна сподіватися теж, що цій организації вдасться притягнути до продуктивної праці безробітний капітал, який у той чи інший спосіб захований, марнується та наражується на всякі небезпеки валютарних потрясень.

Польська хроніка.

НОВІ ГОСПОДАРСЬКІ ЗАКОНИ.

З приводу замкнення сесії польського сойму проурядова преса серед дорібку цієї сесії найбільшу вагу приписує численним змінам у господарському законодавстві. Справді ухвалено багато нових законів, але їхню вартість означить щойно само життя і недалекий може час, коли то не один із цих нових законів обдарований буде новелями. З важніших назвемо ось-які закони: 1) про затвердження зміни статуту Польського Банку (редукція золотового покриття з 40 на 30 проц.), 2) в справі висоти відсотків при вкладах у комун. касах і кред. кооперативах, 3) про маєтковий податок, 4) про податок від спадку і даровизни, 5) скарбові білети, 6) заставні листи і облігації (обниження відсотків і т. і.), 7) пільги при гіпот. довгах, 8) пільги при сіль.-госп. кредитах, 9) картелі. Важні є теж закони, що дотичать соціяльної ділянки. Вони викликали багато застережень, відомих усім з преси. До них належать 19. закон про суспільне обезпечення т. зв. „сцаленьовий“, 11) закон про зміну часу праці в промислі і торговлі (замісць 46—48 годин праці, 12) закон про відпустки працьовників, і врешті 13) закон про „Фонд праці“.

СТРАЙК ТЕКСТИЛЬНИКІВ. — БАНКРОЦТВО АКЦ. СПІЛКИ „ВІДЗЕВСЬКА МАНУФАКТУРА“.

Лодзь є далі тереном одної з найповажніших за останній час у Польщі страйкових акцій. Частинне порозуміння вже осягнене, а саме, поміж робітництвом й обєднаними промисловцями. Необєднані промисловці не дуже склонні для уступок і через те Лодзь далі страйкує. Страти текстильного промислу наслідком страйку величезні. Відчує його теж торговельний біланс Польщі. Через недотримання заграничних достав лодзькі фабриканти мусять заплатити поважні конвенційні кари. — Величезне враження викликало проголошення банкроцтва одної з найбільших текстильних фабрик „Відзевська мануфактура“. Її активи ще настільки значні (60 міл. при 132 міл. загальної білянсової суми), що фабрика хотіла ратуватись угодою з вірителями. Однак вірителі не годились і суд опечатав уже фабрику, склади і бюра.

ЩАДНИЧИЙ РУХ І КРЕДИТОВІ КООПЕРАТИВИ В ПОЛЬЩІ.

З кінцем 1932 р. — як подає Держ. Коопер. Рада — в усіх кредитових кооперативах, що належать до ревіз. союзів, було на щадничих книжочках 275.6 міл. золотих, себто всього на 1 міл. більше ніж з кінцем 1931 року. Цей зріст, коли рівняти його зі зростом вкладок у комунальних касах і в ПКО (тут вкладки — як каже проф. Крживановський — є внутрішньою позичкою для держави) — є дуже невеличкий. Останній річний звіт ПКО каже, що за рік 1932 щадничі вкладки у ній зросли на 115 міл. золотих.

З ЯКИХ ГРОШЕЙ ПОВСТАНЕ „ФОНД ПРАЦІ“?

Цей фонд, що дасть фінансову основу для затруднювання безробітних, має повстати зусиллям усіх, від робітників до уряду. Грошеві джерела його будуть ось-які: умові і фізичні працьовники — ок. 20 міл. зол., комунальні функціонарі — ок. 1 міл., державні функціонарі — ок. 1 міл., державні функціонарі — ок. 10 міл., вільні професії — ок. 1.5 міл., комунальні і повітові союзи — ок. 10 міл., промисл — 20 міл. Позатим до цього фонду мають впливати дотеперішні оплати для фонду безробітних у височині ок. 10 міл., податкові залеглости — 15—20 міл., дотації міністра сусп. опіки біля 20 міл. золотих. Робітник, що працює 6 днів у тиждень, мусить посвятити 28 мінут для „Фонду Праці“. Стало буде обтяжена теж продукція. Це обтяження буде прим. на 100 кг. цукру — 7 сот., на тоні вугля — 8 сот., на тоні заліза — 70 сот. і т. д.

Світова хроніка.

ПОЛОЖЕННЯ В АМЕРИЦІ ПОЛІПШУЄТЬСЯ, АЛЕ ДУЖЕ ПОВОЛІ.

Відомо, що здоровля легко втратити, але важко його віднискати. Так і недужий господарський організм Зл. Д. П. Америки нездужає далі поважно, хоч тут і там запримічують поправу. Загал вірить у нового президента, в доцільність його потягнень. Усе таки песимісти не ворожать добра з того, що Рузвельт окружився професорами, які обдумують основи його політики. Багато невдоволених накликає уряд, аби дав більше місця практикам. Замкнення багатьох банків — мовляв — спричинило ще більшу тісноту гроша, дефляцію. Домагаються голосно структуальної реформи банків, добачуючи у дотеперішніх шляхах банкової реформи велику нерішучість нового президента. Дехто боїться, що з уповажнень, які отримав Рузвельт, а з ним адміністрація, може виростн багато лиха. Біржеві кола з вдоволенням приглядаються діяльности секретаря торговлі Гуля (Hull), його заходам наладнати торговельні взаємини з Европою і вирішити проблему военних довгів.

РАДЯНЩИНА НА РОЗДОРІЖЖІ. — ХТО ПРИЯТЕЛЬ, А ХТО ВОРОГ?

Останні політичні події вплинули дуже міцно на зміну орієнтації Москви у справі господарських взаємин з іншими державами. Німеччина, Англія, ба навіть Італія, себто держави, з якими вязали Радянщину тісні господарські інтереси, найшлися нараз у таборі ворогів. Зате донедавна ще „носії інтервенційної думки“ Франція і Польща сьогодні найкраще записані у Кремлі. Відоме експозе Гітлера, в якому висказав він кілька „успокоюючих“ думок під адресою більшовиків, не вдоволило цих останніх. Ціле наставлення гітлеризму до комунізму, а далі „формальний погром радянського нафтового представництва у Берліні“ — як пишуть московські „Ізвестія“ — „не можуть устійнити спокійних умовин праці в торговельній ділянці“. Знову Англія люта за увязнення її громадян не хоче тепер чути про відновлення торговельного договору, що вигасає 17. квітня ц. р. Врешті „випробуваний“ господарський контрагент — Італія — сьогодні також майже не істнує. Співпраця перервалась, коли совіти не приняли умовин Італії, а саме: зложення золотої кавції в італійських банках на забезпечення векслевих кредитів і зрівноваження радянського ввозу до Італії з італійським вивозом до Радянщини. У тих обставинах зродилась гравітація більшовиків до Франції і Польщі.

В. Н-вич.

Польща не визнає римських пропозицій.

ПАРИЖ, 1. IV. ПАТ. Льондонський кореспондент аґенції Аваса довідується, що до Льондону наспіла декларація, яку польський міністр закорд. справ Бек мав зложити британському амбасадорові у Варшаві сер Ерскінові. Міністр Бек вказав на те, що з уваги на те, що його уряд не поінформовано про розмови, які відбулися між Мекдональдом і Мусолінієм, він міг би здержатися від коментування проєкту пакту чотирьох держав. З тої причини мін. Бек заявив формально, що польський уряд уважає цей проєкт суперечним з духом і змістом пакту Союзу Народів. Бажання засягнути опінії Польщі та інших держав, заінтересованих у вдержанні теперішнього стану в Европі вже після доконаного факту, було би, на думку міністра Бека, суперечним з льоґікою ситуації, бо Польща заінтересована безпосередно у всіх справах, яких торкається той проєкт. Мін. Бек застерігається завдалегідь що Польща не буде уважати себе звязаною ніякими резолюціями, які походять від ґрупи держав на основі римської пропозиції.

Після виїзду британського амбасадора.

МОСКВА, 1. IV. ПАТ. Демонстраційний виїзд з Москви британського амбасадора Овея приняла радянська преса без коментарів. Часописи зазначують, що справи амбасадора веде шарж д'афер Стронґ.

АМБ. ОВЕЙ ПРО СВІЙ ВИЇЗД.

ВАРШАВА, 1. IV. ПАТ. У пятницю вечором був у Варшаві в переїзді з Москви до Льондону сер Есмонд Овей, амбасадор Вел. Британії в СРСР. У розмові з представником ПАТ-а сер Овей сказав, що хоч не знає, як скінчиться справа, яка спричинила його виїзд із Москви, то сумнівається, чи вернеться на своє становище. Сер Овей сказав, що збоку більшовицької влади стрічався все з далекойдучою куртуазією, одначе зазначив, що при виїзді його з Москви не був присутній на двірці ніякий представник більшовицького уряду.

Шибениця в Німеччині.

БЕРЛІН, 1. IV. ПАТ. Закон про кару смерти на шибениці, виданий 29. березня ц. р., передбачує смертну кару за провини, означені в декреті президента республики про охорону німецького народу і держави. На основі того розпорядку уряд республики може зажадати, щоби кожний смертний присуд був виконаний на шибениці.

Шукають китайських піратів.

ТОКІО, 1. IV. ПАТ. Всякі старання, щоби віднайти китайських піратів, які схопили з чердака корабля „Навчань“ чотирьох англійських старшин, остали без успіху. Влада здогадується, що пірати самі дадуть знати про себе, як зажадають викупу. З Порту Артура виплив японський контрторпедовець на поміч британській канонірці, яка шукає старшин.

БІЛЬШОВИКИ ВИДАЛИ ВТІКАЧІВ

КИШИНІВ, 1. IV. ПАТ. Згідно з ухвалою румунсько-більшовицької мішаної комісії влада СРСР видала Румунії 14 осіб, що останніми місяцями втекли з Бесарабії до СРСР. Утікачів передали румунській військовій владі. „Бесарабское Слово“ повідомляє, що недалеко стації Матеуц вискочив зі поїзду один із тих, що втекли з СРСР, якого румунська влада мала видати більшовикам. Він згинув на місці.

По широкому світі.

— До Варшави приїхав перший німецький військовий аташе ґен. Макс Шіндлер.

— У звязку з розвязанням соц. Шуцбунду в Австрії військо обсадило фабрику зброї в Гіртенберзі.

— У відплату за розвязання Шуцбунду краєвий віденський уряд розвязав Гаймверу.

— Бувш. командант американського летунства ґен. Мічел у ґаз. статті доказує, що війна з Японією конечна.

— У Вільгельмсгафені спустили на воду воєнний німецький панцирник „Ельзас-Льотрінґен“. Хрещення панцирника відбулося в присутності міністра райхсвери ґен. Бльомберґа та шефа воєнної маринарки Редера.

ЛИТОВСЬКІ ЖИДИ БОЙКОТУЮТЬ.

РИҐА, 1. IV. ПАТ. Преса повідомляє з Ковна, що литовські жиди приступили до акції бойкотування німецьких товарів.

Французькі жиди протестують.

ПАРИЖ, 1. IV. ПАТ. Сьогодні жидівські орґанізації у Франції розпочинають бойкотову кампанію проти німецьких товарів. Комітет боротьби з антисемітизмом склакує в Парижі низку мітинґів, що вирішують протести проти антижидівських ексцесів у Німеччині

Обмеження протижидівського бойкоту.

БЕРЛІН, 1. IV. ПАТ. Вчора вечором ситуація у звязку із заповідженим на нині протижидівським бойкотом нагло змінилася. Ґебельс заявив представникам преси, що уряд республики з вдоволенням приняв вістку про ослаблення протинімецької кампанії за границею і бачить в цьому успіх заповідженого протижидівського бойкоту в Німеччині. Наслідком того націонал-соціялістична партія рішила покищо обмежити бойкот до 1-го квітня ц. р. Бойкотова акція розпічнеться в 9 год. рано і вечором буде відложена до середи. Оскільки в тім часі припиниться зовсім протинімецька кампанія за границею, нац.-соціялістична партія приверне нормальний стан. Якщо буде інакше, в середу бойкот відновиться з більшою силою

Першоквітневі жарти.

За прикладом чужинної преси, що на день 1. квітня придумує ріжні сенсаційні вістки для розваги читачів, поміщуючи їх між автентичними вістками, подали і ми в 82-ім числі „Діла" кілька таких „пріма-апрілісових" жартів. Тому, що легковірні або надто поважно настроєні люди готові їм повірити, мусимо їх нині спростувати.

Отже: „Сенсаційна заява Гітлера в українській справі" передана буцім-то телефоном із Берліна це звичайна денникарська качка. Хоча як багато наших земляків бажалоб її почути і саме так уявляє собі рішучі офіціяльні декларації, з жалем мусимо ствердити, що покищо вона передвчасна.

У новинках найдуть читачі три першоквітневі жарти. 1. Зміни у видавництві І. Тиктора, 2. Новий памятник у Львові і 3. Товариство охорони звірят у Львові. Щодо останньої про скажених псів у Львові то підклад її не такий уже фантастичний. Знаємо від осіб, що заслуговують на повне довіря, що міський фізикат має поважні труднощі у боротьбі зі скаженими псами у Львові.

„Нова Зоря" у своїм 24-ім числі з 2. квітня теж помістила велику прімоапрілісову статтю п. з. „Найбільше диво української соборної політики", яку дехто може взяти поважно.

—о—

НОВИНКИ

— **Робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.**

— **Відома кравецька робітня у Львові ВАСИЛЯ ГРЕСЯКА** перенесена під ч. 23 вул. Сикстуська, II. сходи, I. пов. Приймає замовлення по 40 проц. дешевше на мужеські убрання, реверенди. Найліпші матеріяли на складі. 1615 3—20

— **Овочеві щепи і кущі** можна дістати у фірми А. Терпиляк, Залуква почта Галич. Ціни в золотих за 1. штуку: **Яблуні** (головно зимові торговельні відміни): 0.50, 1.00, 1.50, 2.00; **Груші:** 1.50, 2.00, 2.50; **Черешні і вишні:** 1.75, 2.00; **Сливи:** 2.00, 2.50; **Волоські горіхи:** 2.50, 3.00; **Мерелі** (куші): 2.00, 2.50; **Бресквини:** 1.00, 1.50, 2.00; **Виноград** щеплений, дворічний: 1.00; **Агрест:** 1.25; **Порічки:** 0.40, 0.60; **Малини:** 0.20. Цінники безплатно. 1640 3-3

— **Клич „Свій до свого" в практиці.** Фонд будови гр.-кат. церкви в Їльнику вніс на днях до городського суду в Турці позов проти Петра Їльницького за 52.80 зол. в польській мові і адвокатом жидом. Таксамо фонд будови гр.-кат. церкви в Шумячи вніс до тогож суду три позви в польській мові і з жидівської адвокатської канцелярії, хотяй не було випадку, щоби жидівський кагал подав позов по українськи і від адвоката християнина.

— **Кооперативна анкета.** В дні 28. березня ц. р. зійшлися в Турці над Стриєм делегати 13 кооператив Турчанщини і відбули нараду у справах налагодження торговельних відносин до Народньої Торговлі і захоплення цілого повіта кооперативною організацією. Анкеті проводив голова КОК д-р Кондрат, секретарював коопер. інструктор Бандрівський. В дискусії забирали голос інспектор НТ зі Львова Кудрик, секретар філії С. Г. Утриско, д-р Марців, Горечко, Царин, відпоручники з Волчого, Лімної, Розлуча, Букївця, Волосянки, Жукотина, Лопушанки, Шумяча і т. д. Переведено вибір КОК-а і винесено організаційні рішення після чого учасники числом 50 після 3-год. наради розійшлися, вдоволені її високим рівнем.

— **Хто виграв на льотерії?** В 22-ому дні тягнення Клясової Льотерії впали виграні на такі числа: 50.000 зол. на ч. 28984; 20.000 зол. на ч. 91607; 15.000 зол. на ч. 98993; 10.000 зол. на ч. 55204; 5.000 зол. на ч. 8537, 122614, 125319; 2.000 зол. на ч. 28797, 30734, 53903, 58064, 69539, 73878, 95322, 107850, 117991, 120086, 123053, 136840, 144484; 1.000 зол. на ч. 3397, 3420, 6313, 11503, 14227, 30879, 33261, 35422, 40643, 42437, 44056, 45251, 49189, 55063, 64549, 69907, 77131, 83031, 83806, 84791, 93161, 103247, 103403, 110235, 112295, 113404, 115704, 116406, 119019, 122076, 132539, 134032, 134051, 146058. — В суботу в тягненні інвестиційної позички впали головні виграні на такі числа: 200.000 зол. на льос серія 3893 ч. 14; по 10.000 зол.: серія 6554 ч. 44, серія 735 ч. 32, серія 5609 ч. 12, серія 8403 ч. 33, серія 7176 ч. 46.

— **Жиди поховали Гітлера.** У Львові розліплено клепсидри в чорних обвідках, з гітлерівською свастикою, а навіть з фотографією Гітлера. Клепсидри повідомляють, що „Адольф Гітлер помер після довгих і важких жидівських терпінь, проживши за багато літ, про що повідомляють глибоко втіхою оповиті — жиди".

— **Самогубство учня в гімназії.** В V. гімназії при вул. Кушевича у Львові постріляся смертельно учень VI. кляси Зенон Ол. Жачкевич, син управителя народньої школи в Підбірцях біля Львова. Причина: лиха нота з трьох предметів. Жачкевича рятункова стація забрала до шпиталю.

— **Плямистий тиф.** В Петранці, калуського повіту, ствердили кільканацять випадків занедужань плямистим тифом, з того один навіть смертельний. Слід зазначити, що в деяких селах повіту, головно гірських, ця недуга, наслідком занедбаних санітарних відносин, не вгасає, виступаючи переважно в зимових і весняних місяцях. Пора подумати над засобами остаточної ліквідації тієї сумної воєнної і післявоєнної спадщини.

— **Комуністичний замах на суд.** В будинку городського суду в Сколім вибив хтось у ночі шиби камінням, завиненим протидержавними написами. Одночасно обліплено цілий судовий будинок комуністичними відозвами. Поліція шукає за демонстрантами.

— **Невдалий влом до кооперативи.** До філії кооперативи „Згода" в Калуші, що впала за неповний рік жертвою 5-кратного влому, пробували вломитися шестий раз в ночі з 28. на 29. березня ц. р. Цим разом поховзнулася їм нога, а радше їхньому провідникові, славнозвісному Борді, що має на сумлінні неоден влом. Тому, що поліція без огляду на стільки вломів не впала на слід винуватців, члени кооперативи, доведені до розпуки частими вломами, що грозили цілковитою руїною кооперативі та її двом філіям, взялися до самооборони й стерегли по черзі кооперативу. Їхнє самопожертвування увінчалося успіхом, бо злоблено провідника цілої шайки, згаданого Борду, якого в додатку підчас втечі болючо потурбовано, так що мусіли його відвезти до шпиталю.

— **Пожежі в Турчанщині.** В дні 18. березня ц. р. з причини сильного вітру згоріли 73 хати в Ясіниці Масьовій, а також 10 хат в Лімній і 5 хат в Сянках. Український Повітовий Комітет допомоги безробітним і вбогим Турчанщини рішив поширити свою діяльність на погорільців.

— **Довжники вбили вірителя.** В Коропці пов. Бучач найшли купця Давида Шульмана, вбитого у своїм мешканні. Мав підрізане горло і на голові багато ран від ударів. Жінка Шульмана виїхала була перед кількома днями до Станиславова на закупки. В Дністрі недалеко місця убиття найшли торговельні книги, в яких Шульман записував своїх довжників. Є підозріння, що хтось з довжників убив Шульмана.

— **Грабунковий напад на замовлення.** До громадського уряду в Дулібах пов. Бібрка добулося 29. березня ц. р. вечором двох незнаних людей, з яких один був замаскований. Стероризувавши револьверами 5 громадських радних, забрали з каси 3.180 зол. Відходячи, дали два стріли в бюрко громадського секретаря. Переведені дохоження виказали, що напасниками були два людці, заанґажовані до нападу громадським писарем Гриньком Кудяком і Мих. Польовим. Переведена контроля каси виказала неточности в касових книгах. Доходження ведуться.

— **Втікають від світа.** В Заруді біля Замочка пов. Жовква повісилася на вербі 40-літна служниця зі Львова, Марія Сіпчишин. — В лісі біля Старого Села пов. Бібрка найшли труп якоїсь жінки, що могла мати коло 30 літ, мабуть зі Львова. На тілі не найшли віяких слідів поранення, тому здогадуються, що вона отроїлася.

—о—

СПОРТ.

ЛЬОНДОН, 1. IV. ПАТ. Закінчився тут потрійний гаківковий меч між дружинами Канади, Америки і Англії. В остаточному мечі ам. „Месечузетс Ренджерс" побороли Англію 5:2 Тому, що після закінчення мечу виявилося, що американська дружина має рівну скількість пунктів із канадійською, можливо що відбудеться додатково вірішуюча стріча.

До П. Т. Власників і Управителів нерухомостей.

Воєвідський Інспекторат Загального Заведення Взаїмних Обезпечень у Львові звертає отсим увагу на змінений спосіб при поборі належности за примусове обезпечення будинків від вогню в 1933 р., а саме: побір складок урядами громадськими і міськими тревати тільки один місяць **квітень**, а відтак усі неоплачені в тім часі належности будуть передані до екзекуції Скарбовим Урядам.

Тому в інтересі П. Т. Обезпечених лежить оплачувати складки в **квітні**, бо екзекуційна процедура спричинює великі і зайві кошти.

Загальне Заведення Взаїмних Обезпечень Інспектор Воєвідський у Львові.
(Повшехни Заклад Убезпечень Взаємних).

Із судової салі.

Епільоґ бійки „Стшельца" з парубками

Дня 29. березня ц. р. відбулася перед окружним карним судом у Львові розправа, яка ще раз дала доказ нездорових відносин у нашому селі через діяльність „Стшельца".

Дня 8. листопада 1932 р. в день св. Дмитра, з нагоди місцевого празника, відбувалося богослуження в церкві в Милятині пов. Городок Яг. На це богослуження прибула також українська молодь із сусіднього села Довгомостиська, мостиського повіту, з котрим то селом Милятин становить спільну гр.-кат. парохію. Польська сільська молодь з Милятина, який є національно мішаним селом, ставиться вороже до української молоді у Довгомостиськах і тому рішила використати нагоду до порахунків. Вже попередньої неділі 6. листопада 1932 р. милятинські парубки з крісами в руках напали на довгомостиських хлопців, які прийшли до Милятина у відвідини до своїх свояків, і навіть за ними стріляли так, що лише з трудом довгомостиські хлопці врятували своє життя.

Хоч в день 8. листопада не було у поляків святочного дня, стшельци зібралися громадою і раз-враз перемашеровували дорогою попід церкву, співаючи притім свої стшелецькі пісні, а опісля уставилися збитою лавою у віддалі кілька кроків від церкви. Один з довгомостиських молодців спитав тоді команданта Стшельца Карла Тарчинського, чому вони стріляють за довгомостиськими хлопцями, як вони приходять до Милятина. Цей запит дав почин до бійки обох груп, бо на оклик Тарчинського, звернений до стшельців, ті повитягали ножі і почалася кріваа бійка, підчас котрої один зі стшельців Стефан Кукуруда був смертельно ранений ножем у плечі і внаслідок рани помер.

Підозріння щодо того вбивства впало на 21-літнього українця з Довгомостиськ Михайла Бідака, якого слідуючого дня арештували. В дні 29. березня відбулася проти нього карна розправа.

Трибуналові проводив суддя *Ягодзінський*, вотували судді *Шуліславський* і *Капецький*, обвинувачував прок. *Мостовський*, боронив адвокат посол д-р *Степан Біляк*.

Чотирьох стшельців, переслуханих як свідків, — зізнало, що бачили як обв. Бідак витягнув ніж і пробив ним Кудуруду. Обвинувачений від першої хвилі арештування так у часі слідства як і на розправі рішуче заперечував закинений йому вчинок. Інші свідки переслухані в тій справі твердили, що через замішання, викликане бійкою, в якій з обох сторін брало участь принайменше з трицять осіб, було неможливим ствердити, хто кого зранив, та що в руках Бідака не заувавали ножа.

Дуже замітне є зізнання команданта Стшельца в Милятині Кароля Тарчинського, зложене на розправі під присягою. Він зізнав, що за один день перед празником одержали милятинські стшельци вістку, що хлопці з Довгомостиськ хотять викликати бійку коло церкви. Командант Стшельца пішов з тою вісткою на постерунок поліції і тут заявлено — як казав „полецене" піти зі стшельцами до церкви, а як зачнеться бійка, тоді постерункові там прийдуть і виловлять довгомостищан.

Оборонець д-р Біляк вказав у своїй промові на ті анормальні сусідські відносини та твердив, що ненависть і засліплення могли і у зізнаннях свідків обтяжуючих Бідака, відограти свою ролю.

Трибунал по нараді засудив Михайла Бідака за злочин убивства зі статті 230 § 2. к. к. на кару вязниці 2 і пів року.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Міський Театр.

Неділя, 2. квітня год. 3.30 попол. „Кармен“.

Неділя, 2. квітня год. 7.30 веч. „Фройляйн Доктор“ (Абон. 10).

Понеділок, 3. квітня, год. 7.30 веч. „Фройляйн Доктор“ (Абон. 10).

Театр Ріжнородностей.

Неділя, 2. квітня год. 3.30 попол. „Мадмуазель“ (Абон. 7).

Неділя, 2. квітня год. 7.30 веч. „Михася та її мати“ (Абон. 9).

Понеділок, 3. квітня год. 7.30 веч. „Михася та її мати“.

Кіна.

АДРІЯ: „Вулиця осуджених душ“.
АПОЛЬО: „Всім вільно кохати“.
АТЛЯНТИК: „10-ий любко“ (Анні Ондра).
КАСІНО: „Маски д-ра Фу Манчу“ (Борис Кардов).
КОЛІСЕЙ: „Кохання серед снігу“, ревія „Румба покріпляє“.
КОПЕРНИК: „Мумія“.
МАРУСЕНЬКА: „Мумія“.
МІРАЖ: „Доктор Джекиль і містер Гайд“.
ОАЗА: Нечинне.
ПАЛЯС: „Студент-прошак“.
ПАН: „Райський птах“ і ревія.
ПАСАЖ: „Кохання злочинця“ та „Фліп і Флап у чужинній легії“.
ПРОМІНЬ: „Король Парижа“, „Веселий вдовець“.
СТИЛЕВЕ: „Жінка на одну ніч“.
УТІХА: „Гегенна жінки“ й ревія.
ХИМЕРА: „Бльонд Венус“ (Марлена Дітріх).

Закордонне радіо.

Неділя 2. квітня 1933.

Братислава (279,3) 18.00 Концерт, **Копенгаген** (281,2) 20.00, 21.05, 21.55 Військ. оркестра, 21.30 Пісні, **Мілано** (331,4) 14.30 Трансм. копаного мяча з Женеви: Італія — Швайцарія, 20.45 „Ромпікольо“ оп. Пієтрія, **Штутгарт** (360,6) 20.05 „Дочка полку“ оп. Доніцетія, 22.45 Пісні, **Ляйпціг** (389,6) 14.30 Камер. музика, **Білгород** (429,7) 15.00 Хор, 20.00 Концерт (оркестра, спів), **Рим** (441,2) 17.00 Концерт, 20.45 „Тореадор“ оп. Карайля та Монктона, **Беромінстер** (459,4) 19.40 Нар. пісні (жін. хор), 20.45 „Ч. 66“ оп. Офенбаха, **Відень** (518,1) 11.25 Концерт, 16.30 Камер. музика, 20.00 „Ріп-Рап“ оп. Плянкета, 21.35 „Весна“ оп. Легара (премієра), **Будапешт** (550,5) 11.55 Богослужения, концерт, 16.15 Концерт, 19.15 „Троянда Стамбулу“ оп. Лео Фаля, **Харків** (937,5) 9.00 Концерт для молоді, 10.00 Радіоцирк, 10.30 Концерт для дітей, 13.50 Концерт, 15.10 Літ.-муз. монтаж, 18.10 Суч. рос. музика, 19.00 Концерт із театру „Березіль“.

Понеділок, 3. квітня 1933.

Братислава (279,3) 16.10 Радіоорхестра, 18.10 Двожакові сонати (скрипка, фортепян), 20.45 Модік: Концерт д-моль флет орх., **Мілано** (331,4) 21.00 Концерт, **Штутгарт** (360,6) 20.10 Вес. вечір, **Білгород** (429,7) 15.30 Нар. пісні, 20.00 Опера, **Рим** (441,2) 17.30 Концерт, 20.15 Пісні Паскіяча, **Лянгенберг** (472,4) 20.00 „Дас Шпіцентухдер Кенігін“ оп. Й. Штравса, **Відень** (518,1) 11.30 Квартет, 20.10 Веселий вечір, **Рига** (525) 20.15 Пісні, 21.20 Концерт, **Мінхен** (532,9) 19.35 „Сімоне Бокканегра“ лір. трагедія Вердія, **Будапешт** (550,5) 20.10 Вечір Іг. Стравінського, **Харків** (937,5) 9.00 Танк. музика, 15.10 Українська музика, 18.10 Солісти, 19.00 Симф. концерт, **Париж** (1724,1) 20.00 „Севільський цирульник“ оп. Росінія.

Львівське радіо.

Неділя 2. квітня 1933.

14.00 Лісова скринька, 16.25 „Ахе 6-ет ілеіздейн“ (Трансм. зі стейту Ого-го-го), 16.45 Камеро-обскуральний концерт на екзот. інструментах, 18.00 Трансм. зі стратосфери, 18.20 Концерт щирих бажань, 18.35 Фрагмент із драми Розини Тоїмої „Кого“ (трансм. з театру „Кривіон“), 19.00 Всячина, 19.55 Трансм. із Зимної Води, 20.00 Концерт, 20.55 Спортові вісти, 21.05 „Кінське кладвище“ гум. Чехова, 21.25 Ретрансм. із закордону, 21.55 „Щелко й Апрілюс“, 22.30 „При відчиненому вікні“ весн. перепалтанка, 23.00 Трансм. з міста.

Понеділок, 3. квітня 1933.

12.10, 13.35, 16.15, 22.45 Грамофон, 15.30 Збіжева біржа, 16.25 Лекція фр. мови, 16.40 Світова господарка, 17.00 Мадярська господарка, 18.00 Для матуристів, „Історія“, 18.25 Легка музика, 19.00 „Поляки в Африці“, 20.15 Трансм. з Варшави: „Ніч кохання“ оп. фантазія Валентінова, Спортові вістки, 23.00 Танк. музика.

БІРЖА.

ГРОШІ.

ЛЬВІВСЬКА БІРЖА.

Долар в приватних оборотах 8.88.

У міжбанкових транзакціях нотували: Нюйорк 8.90 і пів — 8.92 і пів; Льондон 30.50—30.70, Цюріх 172.10—172.40, Прага 26.40—26.55; Відень 97—100; Берлін 212.25—212.75; Париж 35.05—35.10.

ВАРШАВСЬКА БІРЖА.

Валюти і девізи.

Бельгія 124.55, Голяндія 359.75, Льондон 30.63—30.65, Нюйорк кабель 8.925, Париж 35.08, Прага 26.48, Швайцарія 172.40, Данціг 174.25, Стокгольм 162.20, Італія 45.85.

Банкноти долярові в позабіржевих оборотах 8.80.75—8.89. Рубель золотий 4.75. Девіза на Берлін у міжбанкових оборотах 212.90. Німецька марка банкноти в приватних оборотах 212—212.15. Фунт стерлінг 30.60.

ЗБІЖЕ.

За 100 кг. льоко ст. над. парітас 200 км. Ціни ринк.	золотих від	золотих до
Пшениця двірська	32·50	33·00
Пшениця збірна	29·75	30·25
Жито одноціле	16·—	16·25
Жито збірне	15·25	15·50
Ячмінь двір. одноцілий	14·—	14·50
Ячмінь на мливо	12·25	12·50
Овес галицький	13·75	14·25
Овес замоклий	11·75	12·25
Кукурудза краєва	16·50	17·
Бараболя промисл.	3·—	3·26
Фасоля біла	17·—	20·—
Фасоля колірова	14·—	15·—
Фасоля краса (з мішк.)	17·—	18·—
Горох пів-Вікторія	19·—	21·—
Горох полевий	14·—	16·—
Бобик	12·—	12·50
Вика чорна	11·50	12·—
Вика сіра	9·50	10·—
Сіно солодке прасов.	6·50	7·50
Солома прасована	4·50	5·—
Гречка	11·50	12·—
Льон	37·—	39·—
Лубін синій	9·25	9·50
Ріпак озимий	40·—	42·—
Висівки житні	6·75	7·—
Висівки пшеничні	6·75	7·—
Пшоно	32·—	34·—
Просо краєве	14·50	15·—
Макухи льняні	17·—	18·—
Конюшина черв. зв.	85·—	90·—
Мак синій	180·—	190·—
Мак сивий	160·—	170·—
100 кг. льоко Львів	**від**	**до**
Пшениця двірська	34·—	34·50
Пшениця збірна	31·25	31·75
Жито одноціле	17·50	17·75
Жито збірне	16·75	17·—
Ячмінь на мливо	14·25	14·50
Овес збірний	15·25	15·75
Мука пшен. люксусова	61·—	62·—
Мука пшен. 65 проц.	46·—	47·—
Мука житня тип уряд.	34·—	34·50
Висівки житні	7·—	7·25
Висівки пшеничні	8·50	9·—
Крупи ячмінні грубші	24·—	26·—
Пшоно ч. 1	38·—	40·—
Пенцак ч. 10	28·—	30·—
Сіно солодке кр. пр.	7·50	8·50

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 1. IV.: пр. масло дес. 3.20, молоко 15—17, сметана 0.70, яйця 3.—. Тенденція на масло, молоко удержана, на яйця знижкова.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

Виставка народнього мистецтва. Філія Союзу Українок у Станиславові уладжує в днях між 7—12. квітня включно виставку з обсягу народнього мистецтва у власній домівці при вул. Голуховського 33 а. Отворення виставки дня 7-го в год. 3-ій попол. В дальших днях до 12. просимо оглядати виставу між годинами 9—1 рано й 3—8 попол. 1664 1-1

Польський Союз Пань Дому повідомляє, що дня 4. квітня в год. 17-ій попол. у відчитовій салі вул. Газова 28 (трамв. 9) відбудеться показ випікання дрождевих тіст на газі. Вступ вільний. Гостям раді. 2—2

Краєве Товариство Охорони Дітей і Опіки над Молодю повідомляє про Діточу Оселю ім. Митрополита А. Шептицького на Остодорі біля Підлютого для дівчат і хлопців від 8—14 літ життя. Управа Діточої Оселі на Остодорі повідомляє, що в цьому році Оселя для дівчат тріватиме від 19. червня до 17. липня, для хлопців від 17. липня до 12. серпня — під опікою о. проф. А. Бучацького. Приміщення Оселі в прегарному, новозбудованому, власному будинку. Запевнений фаховий педагогічний нагляд та постійна лікарська опіка. Умовини кліматичні прегарні. Харч пять разів денно. Оплата за побут в Оселі зол. 49.— платна у двох ратах: першу рату (25 зол.) складається при зголошенні — найдальше до 5. травня ц. р., другу рату до дня 1. червня. Для кількох найбідніших дітей знижена ціна. При висилці дітей або школи — на девять дітей десяте іде даром. Зголошення на Оселю для дівчат приймає п. д-р Ксеня Янович, Львів, Потоцького 111. На письменні інформації прохаємо прислати значок. — **Управа Оселі.** 1658 1—2

Наш 10-літній пяніст у радіо. Довідуємося, що дня 6. IV. ц. р. в год. 17. відбудеться фортепіяновий ресіталь 10-літнього пяніста Севера Ярослава Сапруна з Дрогобича, ученика проф. Г. Шаліта, перед мікрофоном львівського радія. 1-1

Тов. Прихильників Мистецтва у Львові повідомляє, що в Тернополі буде відкрита в салях „Бесіди“ в часі від 2. до 9. квітня ц. р. виставка образів українських малярів, а саме арт. О. Новаківського, групи парижан, варшавської групи „Спокій“ і групи „Руб“. Подаємо це до відома громадянства тернопільської округи, щоби скористало з нагоди і відвідало цю виставку, яка у Львові, Бережанах і Підгайцях мала великий успіх. 1671 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ У ЩОДЕННИКУ „ДІЛО“.

Розмір часопису: 3 шпальти текстові і 8 шпальт оголошеневих.

1 мм. одношпальтовий або його місце в рубриці оголошень . . . . . . зол. 0.15
1 „ одношпальтовий надіслане і некрольоги „ 0·40
1 „ „ в тексті і новинках „ 0·48
1 „ „ на першій сторінці . „ 0·55

Дрібні оголошення від слова:
матримоніяльні по . . . . зол. 0.15
купно, продаж, винаєм і т. п. . . . . . „ 0·10
шукаючі праці . . . . „ 0·08
слова товстим друком подвійно.

Остання сторінка 1/1 . . . . . . зол. 380·—
„ „ 1/2 . . . . „ 200·—
„ „ 1/4 . . . . „ 110·—
„ „ 1/8 . . . . „ 60·—
Текстові сторони 50 проц. дорожче.

За редакцію відповідає Олександер Костир Видає Видавнича Спілка „Діло“. В друкарні Вид. Спілки „Діло“ Львів, Ринок 10.